ΕΤΟΣ Γ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 2 Ἀπριλίου 1889 ΑΡΙΘ. 108

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι
Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' καὶ β'. ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἐν τῇ ξένῃ Ἑλληνίδες μητέρες. — Ἀρραβῶνες καὶ γάμοι ἐν Σκύρῳ (ὑπὸ κ. Ἀγαθονίκης Ἀντωνιάδου). — Ἡ κ. δὲ Λαφαγιὲτ (ὑπὸ κ. Μαρίας Α. Μαυρογορδάτου).—Τὰ κατὰ τὸν φιλελληνικὸν ἐν Ὁλλανδίᾳ σύζυγον (ὑπὸ κ. Αἰκατερίνης Λάμπρου).—Πρὸς τὰς μητέρας καὶ τὰς παιδαγωγοὺς (ὑπὸ κ. Καρολίνας Μρούχ-Σίν.—Ἐθνογραφία.—Τί πρέπει καὶ τί δὲν πρέπει.—Ποικίλα.—Περιεχόμενα τῆς ἱστορίας τῆς γυναικός.—Ἀλληλογραφία.—Βιβλία καὶ Περιοδικά.—Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΕΝ ΤΗ ΞΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Ζητήσατε τὴν γυναῖκα συνειθίζουσι νὰ λέγωσιν, ὁσάκις πρόκειται περὶ ἐγκλημάτων ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Ἡμεῖς τὴν κατὰ τοῦ φύλου μας ἀποδιδομένην ταύτην κατηγορίαν, δὲν ἀποδεχόμεθα, ἀλλ' ἀποδεικνύομεν ὅτι ὄχι ἐν τῷ κακῷ καὶ τῇ πλάνῃ, ἀλλ' ἐν τῇ ἀρετῇ, τῷ καλῷ καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἠθικὸς αὐτουργὸς εἶναι ἡ γυνὴ ὡς μήτηρ.

Ἡ Ἁγία αὕτη τῶν Παθῶν Ἑβδομὰς ἀναμιμνήσκει ἡμῖν ὅτι μία μήτηρ, γυνὴ ὡς ἡμεῖς, διὰ τῆς πρὸς τὴν ἀλήθειαν πίστεως καὶ ἀφοσιώσεώς της ἐχρησίμευσεν ὡς παράγων καὶ κρηπὶς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τῆς κατ' ἐξοχὴν θρησκείας τῶν φώτων καὶ τῆς ἀγάπης, τῆς προόδου καὶ τῆς ἐπιστήμης. Ὁ Θεὸς διὰ τῆς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐνανθρωπίσεώς του, τί ἄλλο ἠθέλησε νὰ ὑποδείξῃ ἢ ὅτι μόνον παρὰ τῆς γυναικὸς ἤθελε ζήσει καὶ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον διασπείρει τὰς εὐεργετικὰς καὶ ζωογόνους ἀκτῖνάς της ἡ ἀληθὴς Χριστιανικὴ Θρησκεία. Δυστυχῶς ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν ἀνακαλύψεων, ἐν τῷ αἰῶνι τῶν καινοτομιῶν καὶ τοῦ ὑλισμοῦ ἡ γυνὴ ἔπαυσεν ἀντιπροσωπεύουσα τὴν θρησκείαν, ἔπαυσε κατὰ τὸ πλεῖστον ἀναπτύσσουσα τὸν πρὸς τὴν θρησκείαν ἔνθεον ἔρωτα ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν τέκνων της. Ἡ φανατικὴ ἱερομάρτυς ἡ διὰ τοῦ αἵματος αὐτῆς διανοίξασα τὴν ὁδὸν τοῦ ἐλέου καὶ τῆς προόδου, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀντιπροσωπεύεται σήμερον ὑπὸ γυναικός, οὐ μόνον ἀδυνατούσης νὰ τὴν μιμηθῇ, ἀλλ' ἀγνοούσης νὰ δρέψῃ τοὺς καρποὺς τῶν θυσιῶν ἐκείνης.

Δὲν εἶναι δ' ἀληθὲς ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἐκλόνισε τὰς θρησκευτικὰς ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις ἡμῶν. Ὅπου ἀληθὴς πολιτισμὸς ἐκεῖ θρησκεία καὶ εὐγένεια ψυχῆς καὶ ἠθικὸν κάλλος. Μὴ αὐτὴ αὕτη ἡ ἀληθὴς θρησκεία δὲν ἐγέννησε τὸν ἀληθῆ πολιτισμόν, δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ κατ' ἐξοχὴν ἀρχὴ καὶ βάσις πάσης ἐπιστήμης!

Ἐν τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ ἐὰν ὁ εἰς τὸν ὑλισμὸν ἐπιδοθεὶς ἀνὴρ ἀρνῆται τὴν ὕπαρξιν τῆς θεότητος, ἡ γυνὴ διετήρησε καὶ διατηρεῖ μετὰ μείζονος φανατισμοῦ τὰς θρησκευτικὰς αὐτῆς ἀρχάς, δι' ὧν ἀναζωογονεῖ τὰς πλήρεις ἀπογοητεύσεως καὶ ἀηδίας ἡμέρας τοῦ ἀνδρός. Ἀκριβῶς ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς ταύταις ἐκλείψεσι, καθ' ἃς αἱ παραδόσεις τοῦ παρελθόντος ὠχριῶσιν ὑπὸ τὸ ὁρμητικὸν πλὴν βεβιασμένον φῶς τοῦ ὁρίζοντος τοῦ παρόντος, καθ' ἃς κόσμος ἰδεῶν νέων, πολυπλόκων, συγκεχυμένων ἐν αὐτῷ τῷ μεγαλείῳ των παρακωλύει τὴν ἰδίαν τακτικὴν ἀνάπτυξιν καὶ λειτουργίαν αὐτῶν, ἡ γυνή, ὡς ἡ διατηροῦσα τὸ ἀκοίμητον πῦρ Ἑστιάς, φέρει στερρᾷ χειρὶ τὴν δᾷδα τοῦ φωτὸς τῆς θρησκείας, ἥτις οὐδέποτε ἔπαυσε φωτίζουσα τὸ πνεῦμα καὶ θερμαίνουσα τὴν καρδίαν της.

Ἐν Εὐρώπῃ δύο χιλιάδες τετρακόσιαι γυναῖκες ἀφιέρωσαν κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν τὸν βίον των εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ὄρη δὲ καὶ θαλάσσας διασχίζουσιν αἱ εὐγενεῖς αὗται ἱεραπόστολοι πρὸς ἑδραίωσιν καὶ παγίωσιν τῆς ὁλονὲν κλονιζομένης θρησκευτικῆς πεποιθήσεως. Αὗται κατενόησαν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν οὐσίαν τῆς θρησκείας, ἐνῷ ἡμεῖς διετηρήσαμεν μόνον τοὺς τύπους.

Κατὰ τύπους, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἑορτάζομεν τὰς μεγίστας τῶν θρησκευτικῶν ἑορτῶν, ὡς κατὰ τύπους φοιτῶμεν κατὰ τὴν

ἑβδομάδα ταύτην τῶν παθῶν εἰς τὸν ναόν. Ὀλίγαι ἐξ ἡμῶν γνωρίζουσι τί ἐγένετο κατὰ τὴνΜεγάλην Δευτέραν,τί κατὰ τὴν Μεγάλην Τρίτην, διατὶ αἱ ὁλονυκτίαι καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς τῶν θρησκευτικῶν τούτων τελετῶν! Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν προσηλοῦται τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ αἱ πλεῖσται μητέρες ἀσχολοῦνται εἰς βάψιμον τῶν Πασχαλινῶν ὠῶν. Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν πανηγυρίζεται τοῦ Θεανθρώπου ἡ ἐκφορὰ ἡμεῖς γελῶσαι καὶ διασκεδάζουσαι ἀκολουθοῦμεν αὐτήν. Καὶ οὕτως σὺν τῇ πανηγυρικῇ τοῦ Χριστοῦ ταφῇ θάπτεται καὶ πᾶσα οὐσία τῆς θρησκείας, ὡς θάπτεται πᾶσα θεία καὶ γλυκεῖα συγκίνησις, πᾶσα ἀληθὴς χαρὰ διά τε τὴν μητέρα καὶ τὴν οἰκογένειαν.

Ἂς ἀκολουθήσωμεν τὴν Ἑλληνίδα ἐν τῇ ξένῃ, ἐκείνην, ἥτις μεθ' ἑτεροδόξων ἀνατραφεῖσα, ἀλλὰ τὸν ἀληθῆ πολυτισμὸν ἐνστερνισθεῖσα διετήρησεν ἁγνά, ἀλώβητα καὶ ἱερὰ τὰ δύο εὐγενέστερα καὶ ὑψηλότερα τῶν αἰσθημάτων. Τὸ θρησκευτικὸν καὶ τὸ πατριωτικόν. Προσευχητήριον αὐτῆς τυγχάνει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ δωμάτιον τῶν τέκνων της, ἐν τῇ ψυχῇ τῶν ὁποίων ἐνσταλάζει τὰς εὐεργετικὰς σταγόνας τῆς ἀγάπης πρὸς πατρίδα, ἣν οὐδέποτε ἐγνώρισαν, πρὸς θρησκείαν ἧς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους συνεχῶς ἀγνοοῦσι. Πολλὰ παραδείγματα εἰς ἐπισφράγισιν τῶν λόγων μας ἠδυνάμεθα βεβαίως νὰ ἀναφέρωμεν, ἓν ὅμως προσφορώτατον ἀποδεικνύει πληρέστατα τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων μας.

Πρό τινων ἡμερῶν ἐλάβομεν ἐκ Λιβερπούλ τῆς Ἀγγλίας μικρὰν χαριεστάτην ἐπιστολὴν ὑπὸ δύο κορασίδων Ἀργυρῆς καὶ Καλλιόπης Θ. Βλαστοῦ, τέκνων τοῦ αὐτόσε γνωστοῦ ὁμογενοῦς κ. Θ. Βλαστοῦ, ὧν ἡ μεγαλητέρα μόλις τὸ δέκατον τῆς ἡλικίας της ἔτος διατρέχει. Αἱ μικραὶ δεσποινίδες ἐγνώριζον ἡμῖν ὅτι εἰργάσθησαν μόναι των χάριν μικρῶν πτωχῶν Ἑλληνοπαίδων ὑπὲρ τὰ 100 τεμάχια ἀσπρορρούχων,ἅτινα παρακαλοῦσιν ἡμᾶς νὰ διαθέσωμεν ἐνταῦθα, ὅπως νομίζωμεν καταλληλότερον. Ἐκ τῆς φορτωτικῆς ἣν ἔλαβομεν σήμερον εἰς τὰ ἀσπρόρρουχα ταῦτα προστίθεται καὶ τεμάχιον Ἰνδιάννης, κρετονίου καὶ διάφορα παιδικὰ ἀθυρμάτια, πάντα ταῦτα ἐκ τῶν οἰκονομιῶν τῶν μικρῶν μας φίλων καὶ ἔργα τῶν μικρῶν χειρῶν των, προωρισμένα νὰ δωρηθῶσιν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα πρὸς ἀπόρους Ἑλληνόπαιδας.

Δὲν διαφαίνεται ἄρα ἐν τῇ ψυχῇ τῶν κορασίων τούτων ἀνεπτυγμένον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὸ θρησκευτικὸν καὶ πατριωτικὸν αἴσθημα! Τίς δὲ ἄλλος ἢ μήτηρ ἀγαθή, ἔνθερμος πατριῶτις, ἀληθὴς χριστιανὴ ἐδίδαξε τὰ εἰς τὴν ἀπομεμακρυσμένην ἐκείνην χώραν τῆς γῆς ἰδόντα τὸν ἥλιον μικρά, ὅτι ὑπάρχει μακράν, πολὺ μακρὰν μία ἄλλη τῆς γῆς γωνία, πρὸς ἣν ὁ ἥλιος δωρίζει τὰς ὡραιοτέρας καὶ μᾶλλον ζωογόνους ἀκτῖνας του, ἥτις εἶναι πατρίς των, χώρα δόξης, μεγαλείου καὶ ἡρωϊσμοῦ, καὶ ἐν ἢ ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν ὡς ἀπανταχοῦ παιδία μικρὰ καὶ δυστυχῆ, γυμνὰ καὶ ἄστεγα, χάριν τῶν ὁποίων ὁ καλὸς Ἰησοῦς εἶπε «*γυμνὸς ἤμην καὶ ἐνεδύσατέ με*».

Καὶ ὅμως ἡ μήτηρ ἐκείνη ἡ ἀληθὴς γνησία Ἑλληνίς, ἡ ἀληθὴς Χριστιανή, δὲν ἐγνώρισεν ἐπίσης τὴν Ἑλλάδα, ἐν Ρωσσίᾳ γεννηθεῖσα καὶ εἰς Ἀγγλίαν ἀποκατασταθεῖσα. Ἀλλ' ὡς προείπομεν ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἀνεπτύχθη κατὰ τὰς ἀληθεῖς ἀρχὰς τοῦ ὑγιοῦς καὶ πραγματικοῦ πολιτισμοῦ.

Καὶ αἰένταῦθα βεβαίως εὐεργετοῦσι τοὺς πτωχούς. Ἀλλ' ἡ μήτηρ ἐκείνη ἥτις συνειθίζει τὸ τέκνον της νὰ ἀφιερῇ τὴν ἐργασίαν καὶ τὰς μικρὰς οἰκονομίας του ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἀδελφῶν του, ἐκτελεῖ τὸ θρησκευτικὸν καθῆκον της, παρέχουσα συγχρόνως εἰς τὴν ψυχὴν τῶν τέκνων της τὴν ἱερωτέραν καὶ γλυκυτέραν χαρὰν τῆς πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης. Τοιαῦτα σπέρματα πατριωτισμοῦ καὶ θρησκευτικῶν ἀρχῶν ὀφείλει νὰ ἀναπτύξῃ ἡ Ἑλληνὶς μήτηρ ἐν τῇ ψυχῇ τῶν τέκνων της, ἐὰν ποθῇ νὰ ἴδῃ αὐτὰ εὐτυχῆ διὰ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης καὶ εὐποιΐας καὶ τὴν πατρίδα της μεγάλην διὰ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης τῶν ἁπανταχοῦ τέκνων της.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Ἀρραβῶνες ἐν Σκύρῳ.

Μετὰ τὰς διαπραγματεύσεις, τὰς περὶ προικὸς συμφωνίας καὶ τὴν ἐπίσημον τοῦ ἀρραβῶνος ἀναγγελίαν, συνοδευομένην πάντοτε ὑπὸ ἀσμάτων καὶ χορῶν, τὴν ἀκόλουθον, ἣ καὶ ἄλλην τινὰ ἑσπέραν, ὁδηγουμένη ἡ νύμφη ὑπό τινος τῶν συγγενῶν της, ἔρχεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ κομίζουσα γλυκύσματα καὶ ὕδωρ, ἤτοι τὰ πρῶτα καὶ ἀναγκαιότερα στοιχεῖα τῆς ζωῆς· τὴν δύναμιν καὶ τὴν δρόσον. Ἤδη διὰ μὲν τῶν γλυκυσμάτων δηλοῖ τὴν γλυκύτητα, μεθ' ἧς προτίθεται νὰ διέλθῃ τὸν μετ' αὐτῶν βίον διὰ δὲ τοῦ ὕδατος τὴν δρόσον, ἥτις εἶναι σημεῖον ὑγείας.

Εἰσερχομένη πατεῖ διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἐπί τινος σιδηροῦ σκεύους, ὅπερ οἱ τοῦ γαμβροῦ συγγενεῖς τοποθετοῦσιν ἐν τῇ εἰσόδῳ καὶ ὅπερ ἀποτελεῖ εὐχὴν σιωπηλήν, ἵνα ὁ μέλλων αὐτῆς βίος ᾖ ὑγιὴς καὶ φέρει εὐτυχίαν τοῖς νέοις συγγενεῦσι. Οἱ παρὰ τὴν εἴσοδον ἱστάμενοι πενθερὸς καὶ πενθερὰ ραίνουσιν αὐτὴν δι' ἀργυρῶν νομισμάτων, ἐνῷ προσφέρει τὰ γλυκύσματα καὶ ἀσπάζεται τὰς δεξιάς των.

Συνοδεύουσι δὲ εἶτα εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ καθίζουσιν αὐτὴν πλησίον των ὡς ἀποτελοῦσαν τοῦ λοιποῦ μέρος τῆς οἰκογενείας. Μετὰ παρέλευσιν τετάρτου περίπου τῆς ὥρας ἐγείρεται ὁ γαμβρὸς καὶ πλησιάζων προσφέρει τῇ νύμφῃ ὡς δῶρον, χρυσᾶ νομίσματα πολλὰ ἢ ὀλίγα ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς θέσεώς του καὶ τῆς περιουσίας του· εἶτα ὁ πενθερός, ἡ πενθερὰ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη καθ' ἡλικίαν προσφέροντες χρήματα, κοσμήματα, μεταξωτὰ ὑφάσματα, ὑποκάμισα μεταξωτά,κεντητὰ καὶ ἄλλα πράγματα μικροτέρας πάντοτε ἀξίας τῶν τοῦ γαμβροῦ, εὐχόμενοι ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ εὐτυχίας της.

Ἐνῷ ταῦτα συμβαίνουσιν οἱ συγγενεῖς προσέρχονται, ὅπως εὐχηθῶσι καὶ διέρχονται τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐν ἄσμασι καὶ χοροῖς.

Μετά τινας ἡμέρας ἔρχεται πάλιν ἡ νύμφη εἰς τὸν οἶκον τῆς πενθερᾶς φέρουσα ἑκάστῳ δῶρα ἀνάλογα τῶν ὅσων ἔλαβεν· ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ ταύτης δὲν παύει ἐπισκεπτομένη τοὺς νέους γονεῖς της καὶ βοηθοῦσα εἰς πᾶσαν ἐργασίαν μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου.

Γάμοι

Οἱ γεροντότεροι διηγοῦνται ὅτι ἐν τῇ νεανικῇ των ἡλικίᾳ οἱ γάμοι διήρκουν δεκαπέντε ἡμέρας· αἱ μὲν ἑπτὰ ἐδαπανῶντο εἰς ἑτοιμασίας, αἱ δὲ λοιπαὶ εἰς ἑορτάς.

Ἀπὸ τῆς Δευτέρας αἱ συγγενεῖς καὶ φίλαι, πρὸς ἃς ἐγένετο γνωστὴν ἡ προσεχὴς τέλεσις τοῦ γάμου, προσερχόμεναι ἐβοήθουν εἰς τὸν καθαρισμὸν καὶ τὴν διακόσμησιν τοῦ οἴκου, πᾶσα δὲ οἰκογένεια πληροῦσα κάλαθον σίτου, οἴνου, ὀρύζης, τυροῦ, βουτύρου, καὶ φιαλῶν ρακῆς καὶ παντὸς πρὸς παρασκευὴν φαγητῶν χρησίμου, μηδ' αὐτῶν τῶν κρομμύων ἐξαιρουμένων, ἀπέστελλε τῇ νύμφῃ. Ἡ ἀποστολὴ αὕτη ἐλέγετο καλαθιάτικο καὶ διήρκει μέχρι τοῦ Σαββάτου, ὁπότε οἱ ποιμένες ἐκόμιζον τό ἰδικόν των, συνιστάμενον ἐκ κρεάτων. Τὴν Πέμπτην, ζητοῦντες παρὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων ζῶα, μετέβαινον εἰς τὸν ἀγρὸν πρὸς συλλογὴν καυσίμου ὕλης, τὸ δὲ ἑσπέρας ἐνῷ οἱ ἄνδρες ἐδείπνουν διασκεδάζοντες, αἱ γυναῖκες περιήρχοντο τὰς γνωστὰς οἰκίας καὶ ἔξωθεν τῶν θυρῶν ᾄδουσαι, προσεκάλουν τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τοὺς γάμους. Τὴν παρασκευὴν ᾄδουσαι πάλιν ἐν τοῖς βαφείοις ἔτριβον διὰ τοῦ κοπάνου τὸν ἀναγκαῖον σῖτον. Τὸ σάββατον ἔκοπτον τὰ κρέατα καὶ παρεσκεύαζον τοὺς ἄρτους καὶ τὰ γλυκύσματα. Τὴν Κυριακὴν μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ μυστηρίου, γιγνομένου πάντοτε τὴν πρωΐαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἕκαστος τῶν συγγενῶν καὶ φίλων πλησιάζων καὶ εὐχόμενος προσέφερε τῇ νύμφῃ νομίσματα ἀργυρᾶ. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ γαμβρὸς περιήρχετο τὰς οἰκίας καλῶν πάντας,ὅπως γευματίσωσι. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐγίγνετο χορὸς ἐν ὑπαίθρῳ καθ' ὃν ἡ νύμφη καὶ οἱ συγγενεῖς χρυσοφοροῦσαι προσήρχοντο. Μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ χορὸς διήρκει μέχρι τῆς ἑπομένης.

Τὴν Δευτέραν, οἱ ἱερεῖς οἱ προϋχοντες καὶ οἱ πλησιέστεροι τῶν συγγενῶν ἐκαλοῦντο εἰς γεῦμα (τὸ ἀρχοντικὸ λεγόμενον) μετὰ τοῦτο διήρχοντο ὡς καὶ τὴν προηγουμένην, εὐθυμοῦντες μέχρι τῆς πρωΐας τῆς Τρίτης. Τὴν Πέμπτην ἔπλυνον ἄδουσαι εἰς τὸν ποταμόν, ἐγευματίζον οἱ συγγενεῖς καὶ ἐχόρευον φερουσῶν τῶν γυναικῶν χρυσοῦφάντους καὶ πάλιν ἐνδυμασίας, κατωτέρας πλὴν ἀξίας τῆς Κυριακῆς καὶ τῆς Δευτέρας. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρας μετὰ τὸν γάμον ἐγίγνετο ὁ ἀντίγαμος λεγόμενος, ἤτοι γεῦμα πρὸς πάντας καὶ διήρχοντο καὶ πάλιν ἐν χοροῖς καὶ ἄσμασι.

Συνήθεις χοροὶ εἶναι οἱ συρτοὶ καὶ οἱ τῶν διαφόρων ἑλληνικῶν πόλεων, ἔπεται δὲ πάντοτε ὁ ἐγχώριος *κλειστὸς* ἢ *καλὸς* λεγόμενος, διαρκῶν ἐπὶ πολλὰς ὥρας· εἰς τὸν χορὸν τοῦτον κρατοῦνται **bras dessus bras dessous**, ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου, γυναῖκες καὶ ἄνδρες, μία δὲ ἢ δύο, ἢ καὶ τρεῖς τῶν γυναικῶν ἀπὸ τῆς νύμφης καὶ τοῦ γαμβροῦ ἀρχόμεναι θὰ τραγωδήσωσιν, ὑμνοῦσαι τὰ κάλλη καὶ τὰς χάριτας τῶν χορευουσῶν ἢ χορευόντων. Τὸ ποιητικὸν τάλαντον ἐνταῦθα εἶναι κοινὸν ἂν δὲ μικρὰν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν ἐλάμβανον, θὰ ἔβλεπέ τις πολλὰς ποιητρίας καὶ πολλοὺς ποιητάς· ἵνα δὲ μικρὰν λάβητε ἰδέαν, ἀναφέρω ὑμῖν ἐνταῦθα δίστιχά τινα.

Γυνή τις, ἧς ὁ υἱὸς (Γιαγκουδὶ χαϊδευτικῶς καλούμενος) εἶχε πνιγῆ, ἔψαλλε κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς θυγατρός της τὸ ἑξῆς ἀσμάτιον.

«Πῶς ν' ἀρχινήσ' ἡ γλῶσσα μου, ποῦ τρέμει ἡ φωνή μου,
«Καὶ τρέχουνε τὰ 'μματια μου γιὰ σένα Γιαγκουδί μου.
«Ν' ἀναστηνόταν οἱ νεκροὶ σήμερο γιὰ τὰ 'μένα,
«Θἀρχότανε τὸ Γιαγκουδὶ ποῦ χάθηκε 'στὰ ξένα.
«Δὲν εἶναι μέσ' 'ς τὴ μαύρη γῆ, δὲν εἶναι μέσ' σὲ μνῆμα,
«Μὸν' εἶναι μέσ' 'ς τὴ θάλασσα καὶ τὸ βαρεῖ τὸ κῦμα.
«Ἔστειλα γράμμα σήμερο σὲ τρεῖς μεριαῖς θλιμμένο,
«Ἴσως κι' ἐρθῇ τὸ Γιαγκουδὶ τὸ θαλασσοπνιγμένο.

Ὑπῆρχε πρό τινος τυφλή τις ᾄδουσα εἰς ὅλους τοὺς γάμους. Ἡμέραν τινὰ τῇ εἶπον ὅτι χορεύουσι πολλοὶ μαθηταὶ καὶ φοιτηταί, ἐκείνη δὲ ὡς ἠλεκτρισθεῖσα ἔψαλλε :

«Νὰ τραγουδήσω θέλω 'γὼ ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου,
«Τοὺς μαθητὰς καὶ φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου».

Ἐκτὸς δὲ τῆς παρομοιώσεως ταύτης τῆς παιδείας πρὸς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, πλείστας ἄλλας ποιητικωτάτας παρομοιώσεις ἀπαντᾶ τις πρὸς ἄνθη, πρὸς αὐγὴν ἀνοίξεως, πρὸς ἀνατολὴν ἡλίου, πρὸς ὡραίαν Ἑλένην, ὅλας ὡραίας, ὅλας ἐπιτυχεῖς· ἐκ δὲ τῶν ᾀδομένων ὑπὸ τὰ παράθυρα καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ θερισμοῦ δύναταί τις ν' ἀποτελέσῃ τόμους ὁλοκλήρους. Πλὴν ὀλίγων οἱ λοιποὶ χορεύουσι καὶ ᾄδουσιν ὡραιότατα· φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι εἶχον τὴν ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ᾄδειν, ἐξ οὗ τὸ τοῦ Θεοκρίτου «Ἄσον Σκύριον μέλος.»

Ἐν Σκύρῳ Ἀγαθονίκη Ἀντωνιάδου.

Η Κα ΔΕ ΛΑΦΑΓΙΕΤ

Ἡ γνωστὴ καὶ παγκόσμιον φήμην χαίρουσα συγγραφεὺς κ. δὲ Λαφαγιέτ, ἀπέδειξεν ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῆς ὅτι ἡ λεπτότης καὶ χάρις τοῦ πνεύματος εἶναι δῶρα ἀνήκοντα μᾶλλον εἰς τὰς γυναῖκας ἢ εἰς τοὺς ἄνδρας. Ὁ διάσημος **Taine** γράφων κρίσιν τινὰ ἐπὶ τοῦ μυθιστορήματος αὐτῆς «*ἡ πρηγκίπισσα δὲ Γλὲβ*» λέγει : «*Εἶναι τὸ ὡραιότερον μυθιστόρημα τοῦ αἰῶνος.*»

Ἡ Μαρία-Μαγδαληνὴ Πιὸς δὲ Λαβὲρν κόμησσα δὲ Λαφαγιὲτ ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 1664. Ὁ πατὴρ αὐτῆς στρατάρχης καὶγενικὸς διοικητὴς τῆς Χάβρης ἔδωκεν εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἀνατροφὴν αὐστηρὰν καὶ μόρφωσιν καθαρῶς ἐπιστημονικήν. Δεκαπενταέτις τὴν ἡλικίαν ὡμίλει ἐλευθέρως τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν. Διδάσκαλος αὐτῆς ἐν τῇ γλώσσῃ ταύτῃ ἐγένετο ὁ διάσημος Λατινιστὴς Μενάγιος, ὅστις θαυμάζων τὴν εὐφυΐαν τῆς μαθητρίας του, συνέταξεν ὡραιότατον δίστιχον εἰς τιμὴν αὐτῆς.

Ἐν τοῖς στίχοις του μετέτρεψε τὸ ὄνομα Λαβὲρν εἰς Λαβέρναν, ἥτις, κατὰ τοὺς Λατίνους, ἦν ἡ προστάτις θεὰ τῶν κλεπτῶν. Εἰς ἀπάντησιν τοῦ διστίχου τούτου ἡ εὐφυὴς μαθήτρια ἔγραψεν ἐπίγραμμα, οὗ παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰς τελευταίας λέξεις. «*Εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ καίῃς τὸ θυμίαμά σου πρὸς τὴν θεὰν τῶν κλεπτῶν, ἀφοῦ τόσον ἀγαπᾷς νὰ κλέπτῃς τὰς σκέψεις τῶν ἀρχαίων ποιητῶν.*» Σκληρὰ καὶ πικρὰ σάτυρα, ἀλλὰ πλήρης ἀληθείας,ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, ὁ δυστυχὴς Μανέγιος οὐδόλως ἐδυσκολεύετο νὰ ἐνδύῃ τὰς ἰδέας τῶν ἀρχαίων καὶ νὰ παρουσιάζῃ αὐτὰς ὡς ἰδικάς του.

Ὁ ζωηρὸς καὶ φιλοσκώμμων χαρακτὴρ τῆς δεσποινίδος Λαβὲρν ἐπεσκιάσθη ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς αὐτῆς ἡλικίας διὰ τοῦ θανάτου τοῦ προσφιλοῦς αὐτῆς πατρός, ὅστις ἀφῆκεν αὐτὴν ὀρφανὴν δεκαεξαέτιδα. Μετὰ ἑπτὰ ἔτη ἐνυμφεύθη τὸν κόμητα Λαφαγιέτ, ἀλλ' ὁ σκληρὸς θάνατος καταδιώκων αὐτὴν εἰς τὰς προσφιλεστέρας τοῦ βίου της συμπαθείας, ἀφήρπασε μετ' ὀλίγων ἐτῶν γάμον καὶ τὸν σύζυγόν της.

Χήρα μετὰ δύο τέκνων καὶ νεωτάτη ἔτι ἐπεδόθη εἰς τὰς μελέτας τῶν προσφιλῶν αὐτῆ ποιητῶν Ὁρατίου, Βιργιλίου καὶ

Μονταιγνίου. Ὁ πλοῦτος τῶν γνώσεων καὶ ἰδεῶν της καὶ τὸ θετικὸν αὐτῆς πνεῦμα ἐξησφάλισαν αὐτῇ ἐπίσημον θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας. Αὕτη εἶναι ἡ μεταρρυθμίσασα τὰ τῆς ρωμαντικῆς σχολῆς τοῦ 17ου αἰῶνος καὶ ἐπαναγαγοῦσα τὸ μυθιστόρημα εἰς περίοδον νέαν, καθ' ἣν ἡ μετριοπάθεια, ἡ ἀναλογία, ἡ κοσμιότης, τὰ εὐγενῆ τῆς καρδίας αἰσθήματα ἀντικατέστησαν τὰς μεγάλας καὶ τερατώδεις καταστροφάς, τὰς ὑψηλόφρονας καὶ κενὰς φράσεις, τὰ ἰδανικὰ καὶ μυθολογικὰ ἐν γένει.

Τὰ γνωμικὰ τῆς κ. δὲ Λαφαγὲτ εἶναι γνωστά, ἀλλ' ἔτι γνωστότερα τὰ ἔργα αὐτῆς, δι' ὧν ἡ γαλλικὴ φιλολογία νέον σύστημα ἐνεκαινίασε. Τὸ πρῶτον ἐκδοθὲν ἔργον αὐτῆς κατὰ τὸ 1660 φέρει τὸν τίτλον *Ἡ πριγκήπισσα τοῦ Μομπασιέ*. Μετὰ τοῦτο ἐξεδόθη *ἡ Ζαΰδα* ἔργον ἐξόχως ὡραῖον, τελευταῖον δὲ πλὴν ἄλλων *ἡ πριγκίπισσα δὲ Κλέβ*, ὅπερ ἔφερε τὴν ὁριστικὴν ἀναστάτωσιν τῆς μυθιστοριογραφίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐπιστήθιος φίλος αὐτῆς ἐγένετο ἡ κυρία Σεβιγνιὲ ἔξοχος ἐπίσης γυνὴ τοῦ αἰῶνος ἐκείνου καὶ ὁ δοὺξ Δελαρουχεφουκώ. Ἡ μέχρι θανάτου παραταθεῖσα φιλία αὐτῆς μετὰ τοῦ σοφοῦ, ἀλλὰ καὶ μισανθρώπου ἐκείνου ἀνδρός, ἡ διαρκὴς ἐπικοινωνία τῆς καλῆς, τρυφερᾶς καὶ εὐαισθήτου καρδίας της μετὰ τοῦ πικροῦ καὶ σκωπτικοῦ ἐκείνου πνεύματος συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ μεταβάλλῃ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἀπογοητευτικοῦ αὐτοῦ βίου εἰς ἡμέρας γλυκείας, πλήρεις ἀφοσιώσεως. Λέγεται ὅτι εἰς τὰ πλεῖστα τῶν *γνωμικῶν* ἐκείνου εὑρίσκονται ἐγκατεσπαρμέναι αἱ ἰδέαι καὶ αἱ περὶ τοῦ βίου σκέψεις αὐτῆς.

Καὶ αὕτη καὶ ἐκεῖνος εἶχον προβληθῇ ὑπὸ χρονίας νόσου, ἥτις ὡδήγει αὐτοὺς βραδέως, ἀλλ' ἀσφαλῶς εἰς τὸν τάφον.

Παράδοξον ἀληθῶς πῶς ἡ γυνὴ αὕτη κατώρθωσε νὰ γράψῃ τόσα βιβλία, ἐνῷ φύσει ἀπεστρέφετο τὴν γραφήν. Εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν ἀπευθυνομένας ἐπιστολὰς ἢ δὲν ἀπήντα ποσῶς, ἢ ἀπήντα δι' ὀλίγων λέξεων. Αἱ φράσεις της ὅμως ἦσαν τόσῳ πλούσιαι εἰς ἰδέας καὶ αἰσθήματα, ὥστε ἀπεζημίουν πληρέστατα τοὺς μετ' αὐτῆς ἀνταποκρινομένους. Ἰδοὺ δὲ πῶς ἔκρινε τὸ ὕφος, ὅπερ καὶ αὐτὴ μετεχειρίζετο γράφουσα. *Πᾶσα περίοδος καλοῦ ἔργου ἀξίζει ἐν Λουδοβίκειον, πᾶσα δὲ λέξις εἴκοσι τοῦ Λάχιστον σολδία.* Ἐν ταῖς λέξεσι ταύταις καταφαίνεται τὸ θετικὸν πνεῦμα τῆς ἐξόχου γυναικός.

Ἀπεβίωσε κατὰ τὸ πεντηκοστὸν ἔννατον τῆς ἡλικίας της ἔτος, βασανισθεῖσα μεγάλως κατὰ τὴν τελευταίαν ὀδυνηρὰν περίοδον τῆς ἀσθενείας της.

Μίαν ἡμέραν πρὸ τοῦ θανάτου της ἔγραφε: Τὸ κρίσιμον τῆς νόσου μου ἐκορυφώθη, ἀλλ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη, διότι εὑρέθη ἐνόνομα διὰ τὴν κατηραμένην αὐτὴν νόσον. *Ἔχω τεταρταῖον πυρετόν.*

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς εἰσήρχετο εἰς τὴν ἀθανασίαν.

Μαρία Α. Μαυρογορδάτου.

ΒΡΑΧΕΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΗΝ ΕΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

ὑπὸ τῆς κυρίας Zwanswiegk.

Τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀμστελλοδάμῳ φιλελληνικοῦ Συλλόγου ἐκδιδομένου περιοδικοῦ περιέχει ἄρθρον γερμανιστὶ γεγραμμένον ὑπὸ τῆς κ. **Zwanswikg** ὅπερ πραγματεύεται τὰ τὴν ἐν Ὁλλανδίᾳ φιλελληνικὴν κίνησιν ἀφορῶντα. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἔχει διπλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὰς Ἑλληνίδας, διότι πρῶτον μὲν ἐγράφη ὑπὸ κυρίας, ἥτις καὶ μέλος τῆς διευθύνσεως τοῦ περιοδικοῦ τυγχάνει, δεύτερον δὲ φανερώνει ὁποῖον βαθμὸν λατρείας τρέφουσιν οἱ ξένοι εἰς τὴν παρ' ἡμῶν δυστυχῶς τόσον ἀμελουμένην καὶ καταφρονουμένην μητρικὴν γλῶσσαν.

Ἡ κ. **Zwanswigk** γνωρίζει καλῶς τὴν Ἑλληνικήν, ὡς λέγει δὲ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἄρθρου της ποιεῖται χρῆσιν τῆς γερμανικῆς, διότι ἀποτείνεται πρὸς ἀναγνώστας διαφόρων ἐθνικοτήτων παρὰ τῶν ὁποίων ἰδιαίτατα ἐπιθυμεῖ νὰ ἐννοηθῇ. Ἐπειδὴ ὅμως μέγας ἀριθμὸς τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀναγνωστῶν τοῦ περιοδικοῦ ἀγνοοῦσι τὴν Γερμανικήν, διὰ τοῦτο θέλομεν προσπαθήσῃ, ὅπως κατ' οὐσίαν μεταφέρωμεν εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» τὰ ὑπὸ τῆς φιλέλληνίδος κυρίας γραφέντα.

Ἡ κυρία **Zwanswigk** γράφει:

Μετ' ἐγκαρδίου χαρᾶς ἐχαιρέτισα τὸν ἐν Ἀμστελοδάμῳ Φιλελληνικὸν Σύλλογον, δι' ὀλίγων δὲ λέξεων θέλω προσπαθήσει νὰ παρέξω ἀκριβῆ χρονολογικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν συγγραμμάτων καὶ τῶν συγγραφέων αὐτῶν, οἵτινες ἔδωκαν τὴν ὤθησιν εἰς τὴν παροῦσαν ἐν ταῖς Κάτω Χώραις φιλελληνικὴν κίνησιν. Κατὰ τὴν γνωστὴν καὶ ἀποθαρρυντικὴν γνώμην τοῦ **Fallmerayes** ἐχρειάζετο πλέον τῆς συνήθους τόλμης, ἵνα ὄχι μόνον ὑπερασπισθῇ τις τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, ἀλλὰ ἵνα παραχωρήσῃ τὴν εἰς αὐτοὺς, ἐν ὅλῃ τῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως, ἀνήκουσαν τιμητικὴν θέσιν. Μήπως ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν **Alma Mater** ὅλων, εἰς ἣν ὄχι μόνον τὰς πηγὰς τῆς σοφίας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐνδοξότερα πλάσματα τῆς τέχνης καὶ τὰς ὑψηλοτέρας ἰδέας καὶ σχέδια χρεωστοῦμεν;

Ἡ συναίσθησις αὕτη κατεῖχε τὴν καρδίαν ἑνὸς ἐνδόξου ἀνδρός, τοῦ νῦν δυστυχῶς μεταστάντος **d' Eichthal**. Ἡ λατρεία ἣν διὰ τὴν Ἑλλάδα ἔτρεφεν ἦτο μεγίστη, σκοπὸς τοῦ δ' ἦν νὰ βοηθήσῃ καὶ ὑπηρετήσῃ τὴν Ἑλλάδα. Ὡς ὁ Βύρων ἄλλοτε, οὕτω καὶ αὐτὸς ἦτο φιλέλλην ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἀνύψωσε τὴν καταπεσοῦσαν σημαίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔθραυσε νόχι ἓν, ἀλλὰ πολλὰ βέλη διὰ τὴν τόσῳ καταφρονουμένην γλῶσσαν τῶν ἀγαπητῶν του Ἑλλήνων.

Ὁ **Gustave d' Eichthal** (γεννηθεὶς τῇ 22ᾳ Μαρτίου ἐν **Nancy** ἀπέθανε τῇ 9ῃ Ἀπριλίου ἐν Παρισίοις) δὲν ἠρκέσθη μόνον νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὀφειλομένην ἐκτίμησιν, — ἐφ' ᾧ μετὰ τοῦ κ. Ρενιέρη τοῦ τότε ἀπεσταλμένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Κωνσταντινουπόλει συνεργάσθη,—ἀλλ' ἐπεζήτει νὰ ἴδῃ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἀνυψουμένην εἰς θέσιν παγκοσμίου γλώσσης. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἔγραψεν ὁ **d'Eichthal** σύντομον, ἀλλὰ πολὺ ἐνδιαφέρον σύγγραμμα· Δὲν ἐπέζησε δυστυχῶς νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἰδίων ἔργων, ὅπερ τόσον διακαῶς ἐπεθύμει. Ὅτε οἱ ὀφθαλμοί του ἐκλείσθησαν διὰ παντὸς, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα δὲν εἶχεν ἀνυψωθῇ εἰς παγκόσμιον γλῶσσαν, ὡς οὐδὲ σήμερον ἔτι. Ὁ δὲ πρῶτος ἐκεῖνος ἔρως διὰ πᾶν τὸ ἑλληνικόν, καθ' ὃν καιρὸν ὁ **Aldi**, ὁ Στέφανος καὶ ὁ **Plantin** ἐξέδιδον τὰ ἑλληνικὰ ἀριστουργήματά των, ἂν δὲν ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἐσβεσμένος εὑρίσκετο ὅμως εἰς κατάστασιν καταπτώσεως. Ἡ πονοῦσα φωνὴ τῶν Ἑλλήνων Ρενιέρη καὶ Ραγκαβῆ, τοῦ Γάλλου ἀλλ' ἐκ γερμανῶν καταγωμένου **d' Eichthal** καὶ τοῦ ἄγγλου **P. B. Shelley** εὕρισκον εἰς πολὺ ὀλίγας καρδίας ἀμυδρὰν ἠχώ, δειλοὶ δὲ καὶ ἀσθενεῖς ἀντήχουν οἱ φθόγγοι, οἵτινες ἐξήρχοντο τῶν ἐνθουσιωδῶν αὐτῶν καρδιῶν.

Οἱ τέσσαρες οὗτοι μεγάλοι ἡγέται τοῦ ἑλληνικοῦ σκοποῦ ἐθαυμάζοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλλὰ μετά τινας ἐνθουσιώδεις ἐκφράσεις θαυμασμοῦ ὁ καθεὶς ἐπέστρεφεν εἰς τὰ ἴδια καὶ σήμερον ἔτι ἐξακολουθεῖ ἡ προφορὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης τὴν προτέραν αὐτῆς πορείαν. Τὸ παλαιὸν σχῆμα εἶναι τόσον σύνηθες ὥστε οὐδεμία ἐπιζητεῖται μεταβολή.

(ἕπεται συνέχεια)

Manchester **Αἰκατερίνα Λάμπρου.**

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΥΣ

Μόνη ἡ παιδικὴ ἡλικία αἰσθάνεται τὴν ἀληθῆ ἐπὶ τῆς γῆς χαράν, χωρὶς νὰ ἐπισκιάζηται ὑπὸ φροντίδων τοῦ μέλλοντος, ἀλλ' οὔτε ὑπὸ ὀδυνηρῶν καὶ δυσαρέστων τοῦ παρελθόντος ἀναμνήσεων. Ὁ παῖς ζῇ ἐν τῷ παρόντι. Τὰ πάντα προσμειδιῶσιν, ἀνθοῦσι, λαμπρύνουσι καὶ εὐφραίνουσι διὰ τὴν χρυσῆν τοῦ παιδὸς ἡλικίαν. Καὶ ὁ πόνος αὐτὸς καὶ ἡ φυσικὴ ὀδύνη ἀπόλλυσι τὴν ὀξυτάτην αὐτῆς δύναμιν, συγχωνευομένη ἐν τῇ ἀδόλῳ παιδικῇ ψυχῇ μετὰ τῆς ἀείποτε ὑπερεκχειλιζούσης ἐν αὐτῇ χαρᾶς. Οὐδὲν θειότερον καὶ εὐχαριστότερον ἢ παῖς δυνάμενος νὰ ἀπολαμβάνῃ ἀπλήστως καὶ ἀμερίστως τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν τῆς ἡλικίας του, ἥτις φεῦ! τόσον ὀλιγοχρόνιος τυγχάνει. Ὡς δὲν ὑπάρχει πικρότερον καὶ θλιβερώτερόν τι ἢ μικρὰ ἀτυχὴς ὕπαρξις ἀπορφανουμένη τῆς χαρᾶς ταύτης ἢ γλίσχρως ἀπολαμβάνουσα αὐτήν.

Εἶναι ἀνόητος καὶ ἐσφαλμένη ἡ ἰδέα, καθ' ἣν αἱ τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ ἐπιβαλλόμεναι θλίψεις, στερήσεις καὶ πικρίαι χρησιμεύουσιν ὡς ἐνδυναμωτικὸν λουτρόν, ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ λουομένη ἐπιρρώννυται καὶ εὐκόλως ἀντέχει εἰς τὰς θλίψεις καὶ στερήσεις, ἃς τὸ μέλλον ἐπιφυλάττει εἰς πάντα ἄνθρωπον. Τοὐναντίον! Νεότης σκοτεινή, ἄχαρις καὶ πικρὰ διατίθησι δυσμενῶς τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὴν ζωήν, γεννᾷ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπέχθειαν, ἀδιαφορίαν καὶ ἀποστροφήν. Εἰς τοιοῦτον παρελθὸν ἀναζητήσατε τὸ αἴτιον τῆς αὐτοκτονίας. Ἡ ψυχὴ οὐ μόνον δὲν ἐπιρρώννυται, ἀλλὰ δηλητηριάζεται διὰ παντὸς, καὶ καθ' ἑαυτὴν ὁ ἀγρὸς ἔνθα ριζοῦται ἡ κατὰ τὴν μετέπειτα ἡλικίαν ἀναπτυσσομένη ἀπαισιοδοξία.

Εἶναι ἡ σκιὰ ἥτις μαύρη καὶ βαρεῖα πίπτει ἐπὶ πάσης ἐν τῷ μέλλοντι εὐτυχίας.

Ἀφήσατε τὸν παῖδα νὰ χαρῇ. Ἡ μήτηρ, πρὸς ἣν καὶ μόνην ἀνατίθεται ἡ ἀνατροφὴ αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ ποιῆται διάκρισιν μεταξὺ τῆς ὑπερβολικῆς τάσεως τοῦ παιδὸς πρὸς διάκρησιν καὶ ἄπλετον χαράν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ φύσεως πρὸς τὸ αἰσθάνεσθαι καὶ ἀπολαμβάνειν αὐτήν, ἢ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ πρὸς τὸ χαίρειν νωθρότητος. Ταύτην μὲν ἀδρανοῦσαν νὰ ἐξεγείρῃ, ἐκείνην νὰ ρυθμίζῃ, τὴν δὲ ὑπερβολικὴν πρὸς τὴν χαρὰν τάσιν νὰ συγκρατῇ καὶ περιστέλλῃ.

Ὅπως δ' ὀφείλωμεν νὰ ἐθίσωμεν αὐτὸ εἰς τὸ νὰ ἀντέχῃ εἰς τοὺς πόνους, οὓς δὲν δύναται ἐν τῷ βίῳ του νὰ ἀποφύγῃ, ὀφείλομεν ἑτέρωθεν νὰ γνωρίζωμεν αὐτῷ τὴν ἀληθῆ χαράν, ἐν ᾗ καλὸν εἶναι νὰ ἐντρυφᾷ ὅσον δύναται πλειότερον. Ἡ χεὶρ τῆς μητρὸς εἶναι μαστίγιον θελκτικῆς καὶ εὐεργετικῆς μαγίσσης, δι' ἑνὸς κτυπήματος τοῦ ὁποίου ἀποκαλύπτονται κόσμοι ὅλοι μυρίων θαυμασίων διὰ τὸ παιδικὸν ὄμμα πραγμάτων.

Δὲν λαμβάνουσι ζωὴν ὑπὸ τὴν μαγικὴν τοῦ μητρικοῦ μαστιγίου δύναμιν βαρέα καὶ πολυτελῆ ἀθύρματα, πλαγγόνες φυσικοῦ μεγέθους, σκεύη καὶ ἀντικείμενα παιδικὰ πολυτελῆ καὶ πλούσια, ὡς οὐδὲ τὴν παιδικὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν γεννῶσι ταῦτα.

Ζωογονοῦνται διὰ τοῦ μητρικοῦ μαστιγίου καὶ τέρπουσι τὸν παῖδα ἡ ἐν τῷ κατοπτρισμῷ δραπέτιδος χρυσῆς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνος ἀνακινουμένη μυριὰς τῶν μικροσκοπικῶν ζωϋφίων, τὸ προσφάτως ἀπὸ τοῦ δενδρυλίου ἀποκοπὲν μυροβόλον ἄνθος, ὁ πολύχρωμος καὶ εὔχυμος καρπός, ἡ μικρὰ ἐλαστικὴ σφαῖρα καὶ πάντα συλλήβδην τὰ μικρὰ ἐκεῖνα τίποτε, δι' ὧν ὁ παῖς δίδει στάδιον ἐλεύθερον εἰς τὴν κατακλύζουσαν τὴν ψυχήν του χαράν.

Ὁ καθαρὸς καὶ ζωογόνος ἀήρ, τὰ πολύχρωμα καὶ μυρόβολα ἄνθη, τὰ ἀθῶα καὶ καλλίφωνα πτηνά, ἡ εἰς πᾶν θεῖον πλάσμα ἔμφυτος ἐλευθερία, εἶναι τὰ ἐλατήρια δι' ὧν ἐξεγείρεται καὶ ρυθμίζεται ἡ παιδικὴ χαρά. Ἡ ἐλευθερία πρὸ πάντων, ὑπὲρ ἧς ὁ παῖς ἀνὴρ γενόμενος καὶ τὴν ἰδίαν ζωήν του θυσιάζει, εἶναι ἀπαραίτητος παράγων τῆς τε παρούσης καὶ μελλούσης εὐτυχίας αὐτοῦ. Ἄνευ αὐτῆς δὲν ὑπάρχει χαρά, οὔτε εὐτυχία, οὔτε παράδεισος παίδων, οὔτε ὑγεία.

Τιμωρήσατε τὸν ἁμαρτάνοντα παῖδα διὰ παντὸς τρόπου, τιμωρήσατε αὐτὸν ἐν ταῖς ὑλικαῖς αὐτοῦ ἀπολαύσεσιν, ἐν τῇ ἀποστερήσει γλυκίσματος, ὀπωρικοῦ, προσφιλοῦς ἐδέσματος, ἀλλὰ μὴ στερῆτε αὐτὸν τῆς ἐλευθερίας του, μὴ στερῆτε αὐτὸν καθαροῦ ἀέρος, μὴ στερῆτε τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς παιγνίων. Μὴ τῷ ἀφαιρῆτε ὅτι ἡ ψυχή του ἀγαπᾷ, ὅτι συντελεῖ εἰς μόρφωσιν τῆς καρδίας του, ὅτι ἀναπτύσσει τὰ ὡραιότερα καὶ εὐγενέστερα αὐτοῦ αἰσθήματα. Μὴ ἀφαιρέσητε αὐτῷ τὸ ζῶον ἢ τὸ πτηνὸν ὅπερ στέργει καὶ προστατεύει, ἢ τὸ ἄνθος, ὅπερ καλλιεργεῖ, ἢ τὴν πλαγγόνα ἣν ράπτει καὶ ἐνδύει ἢ τὰ βιβλία ἅτινα συντροφεύουσιν αὐτὸν κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς μονώσεώς του.

Αἱ τιμωρίαι αὗται τραυματίζουσι κατ' ἀρχὰς καιρίως τὴν παιδικὴν καρδίαν, προϊόντος τοῦ χρόνου ἀπολιθώνουσιν, ἀποσκληρύνουσιν αὐτήν. Τοιαύτης φύσεως τιμωρίαι εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνοι.

Ἂς εἶναι ἡ μήτηρ διὰ τὸν παῖδα, ὅτι ἡ θεία πρόνοια διὰ τὴν πλάσιν. Ἂς ἐκπλήσσῃ, ἂς μαγεύῃ τὴν ἁγνὴν αὐτοῦ ψυχήν, ἂς ἀναπτύσσῃ πᾶσαν τὴν γνωστικὴν αὐτῆς δύναμιν εἰς εὕρεσιν τῆς καταλλήλου στιγμῆς καὶ τοῦ καταλλήλου τρόπου δι' οὗ ἐμποιεῖ τὴν χαράν, τὴν συντελοῦσαν ἐν ταὐτῷ εἰς τέρψιν καὶ ἐξευγενισμὸν τῆς ψυχῆς. Πρὸ πάντων ἀναζητεῖτε τὴν παιδικὴν χαρὰν ἐν τῇ φύσει, ἐν τῇ ἁπλότητι, ἐν τῇ εὐτελείᾳ. Μετὰ μείζονος χαρᾶς δέχεται ὁ παῖς ἓν φυσικὸν ἀρνάκι, τὸ ὁποῖον τρέφει, ἀγαπᾷ, περιποιεῖται, συνοδεύει εἰς τὸν ἀγρόν, ἢ ἓν τεχνητόν, ὅπερ στοιχίζει δεκαπλάσια ἐκείνου. Μᾶλλον εὐχαριστεῖται εἰς ἓν μικρὸν πτωχὸν παιδάκι ὡς σύντροφον ἐν τοῖς παιγνίοις του ἢ εἰς ἓν πολυτελὲς καὶ πλούσιον ἄθυρμα. Μᾶλλον εὐχαριστεῖ αὐτὸ μία εὐτελὴς ἐλαστικὴ σφαῖρα, μεθ' ἧς παίζον ἐνδυναμόνει καὶ ἀναπτύσσει τοὺς μῦς τοῦ σώματός του,

ἢ πολυτελὲς χρυσοῦν σκεῦος, ὅπερ δειλιᾷ νὰ κρατῇ ἐπὶ τῶν χειρῶν του.

Αἱ ἐν τῇ εὐτυχεῖ παιδικῇ ἡλικίᾳ ἀναπτυσσόμεναι οὕτω χαραὶ καὶ τερπναὶ ἐντυπώσεις συνδέουσιν αὐτὴν μετὰ τοῦ μετέπειτα βίου τοῦ παιδὸς διὰ τοῦ μαγικοῦ τῆς Ἀριάδνης μίτου, θνἀκολουθῶν δὲν τῇ ἀνδρικῇ ἡλικίᾳ ἀπογοητευόμενος ἄνθρωπος ἐπανέρχεται νοερῶς διὰ τῶν δαιδαλωδῶν ἀτραπῶν τοῦ λαβυρίνθου τῆς ζωῆς εἰς τὸν παράδεισον τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἔνθα ἡ ψυχὴ εὑρίσκει πρόσκαιρον ἀνακούφισιν.

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ **Καρολίνα Μπρουχ-Σίν.**

Συντάκτις τοῦ Γερμανικοῦ γυναικείου περιοδικοῦ «Frauenberuf»,

ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐν τῇ πορείᾳ τῶν ἐθνογραφικῶν καὶ ἱστορικῶν μελετῶν, εἰς ἃς ἀσχολούμεθα χάριν τῆς «*ἱστορίας τῆς γυναικός*» ἀπαντῶμεν παράδοξα ἔθιμα λαῶν ἐντελῶς ἀγνώστων, ὧν τινα ὡς τερπνότατον ἀνάγνωσμα ἀναγράφομεν σήμερον χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν μας.

Οἱ ἄγριοι οἱ τὸ πρῶτον συναντώμενοι μετὰ λευκῶν ἀνθρώπων ἐκλαμβάνουσιν αὐτοὺς ὡς πνεύματα· τὰ ὅπλα μας, τὰ σκεύη μας, τὰ ζῶά μας τοῖς φαίνονται πράγματα παράδοξα. Ὅταν οἱ κάτοικοι τῆς Αὐστραλίας εἶδον τὸ πρῶτον φορτηγὸν ἁμάξιον συρόμενον ὑπὸ βοῶν, διηρωτῶντο, τί τάχα νὰ εἶναι οἱ βόες· οἱ μὲν ἐξέλαβον τούτους ὡς δαίμονας, διότι εἶχον κέρατα, οἱ ἄλλοι ὡς συζύγους τῶν λευκῶν ἀνθρώπων,διότι παρ ἐκείνοις αἱ γυναῖκες ἐκτελοῦσι χρέη φορτηγῶν ζώων. Παρ' ἡμῖν τὸ φίλημα θεωρεῖται ἡ φυσικὴ ἐκδήλωσις τῆς ἀφοσιώσεως. Παρὰ τοῖς Αὐστραλιανοῖς, Νεο-Ζηλανδοῖς, Πάποις καὶ Ἐσκιμώοις, τὸ φίλημα εἶναι ἄγνωστόν τι. Εἰς τὸν ἅγιον Δομίγγον πρό τινων ἐτῶν ἐθεωρεῖτο ἡ χυδαιοτέρα ὕβρις καὶ προσβολή.

Οἱ κάτοικοι τῆς Πολυνησίας καὶ οἱ Μαλαῖοι κάθηνται ὅταν ὁμιλῶσιν εἰς ἀνώτερόν των πρὸς ἔνδειξιν σεβασμοῦ. Εἰς τὴν κεντρώαν δ' Ἀφρικὴν ὡς μεγίστην σεβασμοῦ ἔνδειξιν θεωροῦσι νὰ στρέφωσι τὰ νῶτα πρὸς τοὺς κυρίους των. Οἱ κάτοικοι τῶν νήσων τοῦ Εἰοηνικοῦ ὠκεανοῦ ἐκδηλοῦσι τὴν χαράν των διὰ συριγμῶν.

Οἱ Τάδας τῶν Ἰνδιῶν εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ στηρίζουσι τὸν ἀντίχειρα τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐπὶ τῆς ρινός, ὑψοῦντες ὑπὲρ τὸ μέτωπον τὴν παλάμην ἀνοικτήν. Οἱ Ἐσκιμῶοι λαμβάνουσιν ἀπὸ τῆς ρινὸς τοὺς ἀνθρώπους,οὓς θέλουσι νὰ περιποιηθῶσιν. Οἱ δὲ Κινέζοι θεωροῦσιν ὡς τὴν ὑψίστην τῶν φιλοφρονήσεων, ἐὰν ἀποστείλωσιν εἰς γέροντα ἢ ἀσθενῆ φέρετρον. Οἱ Ὑομπὰς κάτοικοι τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς καθαρίζουσι τρὶς τῆς ἡμέρας τοὺς ὀδόντας των. Τὸ πολυτιμόταταν δὲ δι' αὐτοὺς δῶρον εἶναι ὀδοντόψηκτρα μεταχειρισμένη. Ὁ δωρητὴς ὑποτίθεται ὅτι ὁσάκις ἔπλυνε τοὺς ὀδόντας του ἐσκέπτετο τὸν φίλον, πρὸς ὃν ἡ ὀδοντόψυκτρα ἐδωρήθη.

Παρὰ διαφόροις δὲ λαοῖς συγχρόνοις τε καὶ ἀρχαίοις, ὅταν ἡ μήτηρ γεννήσῃ, ὁ ἀνὴρ κατακλίνεται, προσποιεῖται πόνους καὶ ἀγωνίας, προσλαμβάνει φάρμακα, πίνει ποτὰ θερμαντικὰ καὶ δέχεται συγχαρητήρια παρὰ τῶν φίλων, καθ' ἣν χρόνον ἡ γυνὴ ἐργάζεται εἰς τὸ δάσος. Οἱ Αὐστραλιανοὶ δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων των δέχονται ἀνὰ ἕνα ραβδισμὸν παρὰ πάντων τῶν φίλων των εἰς ἐκδήλωσιν συγχαρητηρίων εὐχῶν.

Οἱ γάμοι παρὰ τοῖς Καλμούκοις τελοῦνται ὡς ἑξῆς· ἡ κόρη ἱππεύει τὸν ταχύτερον τῆς φυλῆς ἵππον· πάντες οἱ ὑποψήφιοι γαμβροὶ σπεύδουσι πεζῇ εἰς καταδίωξίν της. Αὕτη τρέχει ἔφιππος, διὰ μαστιγίου δὲ ἀπομακρύνει τοὺς νέους, οὓς ἀποστρέφεται, ἵνα ἀφήσῃ νὰ συλληφθῇ παρ' ἐκείνου, πρὸς ὃν συμπαθεῖ.

Αἱ μαθηματικαὶ γνώσεις τῶν ἀγρίων εἶναι πολὺ περιωρισμέναι. Ὁ ἀριθμὸς 5 δὲν ὑπάρχει δι' αὐτοὺς, ἀντ' αὐτοῦ λέγουσι *χείρ*, διότι ἡ χεὶρ ἔχει πέντε δάκτυλα. Ἀντὶ τρία λέγουσι δύο σὺν ἓν καὶ ἀντὶ 4, δύο σὺν δύο.

Παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἀγρίων, ὅταν ὁ ἀνὴρ ἀποθνήσκῃ φονεύουσι καὶ συνθάπτουσι μετ' αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, τὰ τέκνα, τοὺς δούλους καὶ τὰ κτήνη. Πρὸς δὲ ἅπαντα τὰ σκεύη καὶ ἐνδύματα αὐτοῦ, ἅτινα ὑποτίθεται ὅτι μεταχειρίζεται ἐν τῇ ἄλλῃ ζωῇ. Παρὰ τοῖς λαοῖς τούτοις δὲν ὑπάρχουσι γέροντες. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὑπερβῇ τὸ πεντηκοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, προσκαλεῖ πάντας τοὺς φίλους εἰς τὴν κηδείαν του, συνοδεύεται ὑπ' αὐτῶν μέχρι τοῦ τάφου του, ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἀπαγχονίζεται.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΚΑΙ ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ

Ἐρωτώμεθα πρὸς ποίαν ὀφείλει νὰ προσφέρῃ τὸν βραχίονα ὁ συνοδεύων τὴν μνηστὴν καὶ τὴν μητέρα αὐτῆς νέος. Ἡ καλὴ ἀνατροφὴ καὶ ἡ εὐγένεια ἐπιβάλλουσιν αὐτῷ νὰ προσφέρῃ τὸν βραχίονα πρὸς τὴν μέλλουσαν πενθερὰν του. Παρὰ τὸ πλευρὸν δὲ τῆς μητρὸς βαίνει πάντοτε ἡ κόρη, καὶ οὐχὶ παρὰ τῷ μνηστῆρι της. Ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἢ ἐν τοῖς κήποις ἡ μήτηρ ὀφείλει νὰ ἀποποιηθῇ τὸν βραχίονα τοῦ γαμβροῦ της, ἐπιτρέψῃ δ' αὐτῷ νὰ προσφέρῃ αὐτὸν πρὸς τὴν κόρην. Ἵνα εἰσέλθωσιν εἰς οἴθουσαν ὁ νέος εἰς οὐδετέραν προσφέρει τὸν βραχίονα.

Ἁπλούστατα ἀκολουθεῖ ἀμφοτέρας.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Προσόντα τῆς νύμφης.— Ἠθικολόγος τις τοῦ Βουένος-Ἄυρες δίδει τὰς ἑξῆς συμβουλὰς δι' ἐκλογὴν νύμφης: Πρὶν ἢ νυμφευθῆτε μετὰ τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας σας λάβετε τὰ ἑξῆς προφυλακτικὰ μέτρα: Προσπαθήσατε νὰ εἰσέλθητε αἰφνιδίως εἰς τὸ μαγειρεῖον, καθ' ἣν ὥραν εἶναι καὶ ἡ μνηστή σας· ἐὰν δὲν φανῇ ἐντρεπομένη διότι τὴν εὕρετε ἀσχολουμένην εἰς τὰ τῆς μαγειρικῆς, νυμφευθῆτε την· εἶναι γυνὴ μετριόφρων καὶ λογική. β'. Ἐξέλθετε μετ' αὐτῆς ἐν ἡμέρᾳ βροχῆς εἰς τὸν περίπατον· ἐὰν βάλῃ παλαιόν τινα πῖλον καὶ ἐπανωφόριον τῆς βροχῆς, καὶ παλαιὰ χονδρὰ ὑποδήματα, νυμφευθῆτε την εἶνε γυνὴ οἰκονόμος. γ'. Παρατηρήσατέ την ὅταν τοποθετῇ ἄνθη ἐντὸς τῶν δοχείων ἢ τακτοποιεῖ ἔπιπλα. Ἐὰν πράττῃ τοῦτο ἀφελῶς καὶ ἄνευ ἐπιδείξεως εἶνε γυνὴ τακτική. Δημομονεῖ φαίνεται ὁ συγγραφεὺς οὗτος ὅτι οἱ γαμβροὶ τῆς ἐποχῆς μόνον διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ ταμείου τοῦ πενθεροῦ ἐνδιαφέρονται.

Τὰ κινητὰ σχολεῖα ἐν Ρωσσίᾳ. Ἡ Ρωσσικὴ κυβέρνησις πρὸς ἐπίτευξιν τῆς διαδόσεως τῶν γραμμάτων ἀνὰ πάντας τοὺς κατοίκους τῆς ἀπεράντου Ρωσσικῆς αὐτοκρατορίας κατεσκεύασε σιδηροδρομικὰς ἁμαξοστοιχίας, ὧν αἱ διάφοροι εὐρυχωρόταται καὶ εὐάεροι ἁμαξαι ἀποτελοῦσι τὰς διαφόρους κλάσεις τοῦ προπαιδευτικοῦ σχολείου· Ἐν ταῖς κινηταῖς ταύταις αἰθούσαις ὑπάρχουσι πάντα τὰ διὰ σχολεῖον χρειώδη: θρανία, πίνακες, χάρται γεωγραφικοί,τράπεζαι, πάντα τὰ ἐργαλεῖα χημικοῦ ἐργαστηρίου κ.τ.λ. Πεπειραμένοι διδάσκαλοι, διευθυντὴς καὶ ὑπηρέται ἀποτελοῦσι τὸ ἐπιτελεῖον τῶν κινητῶν Ρωσσικῶν σχολείων, ἅτινα συρόμενα ὑπὸ ἀτμομηχανῆς μεταβιβάζονται ἀπὸ κώμης εἰς κώμην πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ αὐτῶν σκοποῦ.

Διαμένουσι δὲ ἀνὰ τρίμηνον ἢ ἑξάμηνον ἐν ταῖς διαφόροις κώμαις, μέχρις οὗ ἐπιτευχθῇ ἡ τῶν παίδων τοῦ χωρίου στοιχειώδης μόρφωσις: Ἤτοι ἀνάγνωσις ἐλευθέρα, γραφή, γνώσεις τῶν 4 πράξεων τῆς ἀριθμητικῆς, γνώσεις τῆς κατηχήσεως τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος, στοιχειώδεις ἱστορικαὶ καὶ γεωγραφικαὶ γνώσεις. Ἐπειδὴ τὸ διδακτικὸν αὐτῶν σύστημα ἀνάγεται εἰς τὰ τελειότατα καὶ πρακτικώτατα τῶν νεωτέρων ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων, ὁ σκοπὸς αὐτῶν ἐπιτυγχάνεται πληρέστατα. Ἡ πλανώδιος αὕτη ἀνὰ τὰς κώμας διδασκαλία γίνεται κατὰ τὰς ὥρας ἰδίᾳ τοῦ ἔτους, καθ' ἃς οἱ χωρικοὶ εἶναι ἀπηλλαγμένοι τῶν γεωργικῶν αὐτῶν ἐνασχολήσεων.

Ὁ ἀνὴρ ἀντὶ τῆς γυναικός. Ἀμερικανική τις ἐφημερὶς ἀναφέρει ὅτι κύριός τις εὔπορος ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καταλαμβάνεται ὑπὸ ναυτιάσεων καὶ ἐμέτων, ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς συζύγου του, μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ τοκετοῦ, ἐνῷ ἐκείνη ἔχει κάλλιστα εἰς τὴν ὑγείαν της. Τὸ ἰατρικὸν συμβούλιον τῆς Νέας Ὑόρκης ἀσχολεῖται εἰς ἐπιστημονικὰς μελέτας ἐν σχέσει πρὸς τὸ παράδοξον τοῦτο φυσιολογικὸν φαινόμενον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΥΠΟ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΣ ΠΑΡΡΕΝ

Ἡ γυνὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι

(Συνέχ. ἴδε προηγ. φύλλον)

Ὀλυμπιὰς μήτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου. — Βίος καὶ περιπέτειαι αὐτῆς — Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος λατρεύων καὶ σεβόμενος τὴν μητέρα του. — Ἱπποτισμὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὰς γυναῖκας. — Βασιλεία τῆς Ὀλυμπιάδος· περιπετειώδης βίος αὐτῆς. Διαίρεσις τοῦ βασιλείου τῆς Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου. — Εὐρυδίκη βασίλισσα τῆς Μακεδονίας καὶ Ὀλυμπιὰς βασίλισσα τῆς Ἠπείρου. — Τιμόκλεια ἡρωΐς τῶν Θηβῶν. — Ροξάνη καὶ Στάτειρα σύζυγοι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. — Δολοφονία τῆς Στατείρας ὑπὸ τῆς ζηλοτύπου Ροξάνης. — Κίννα ἀδελφὴ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ Εὐρυδίκη θυγάτηρ αὐτῆς καὶ σύζυγος τοῦ Ἀριδαίου. — Φύλα. — Μαρτυρικὸς θάνατος τῆς Εὐρυδίκης καὶ τοῦ Ἀριδαίου ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος. — Ἡ εἰς θάνατον καταδίκη τῆς Ὀλυμπιάδος. — Κρατεσίπολις βασίλισσα τῆς Σικυῶνος.

Ἡ Ἑλληνὶς ἐν τοῖς γράμμασι. — Ἀσπασία. Ἱππάρχεια διάσημος φιλόσοφος, συγγράψασα διάφορα φιλοσοφικὰ ἔργα. — Διοτίμη σύγχρονος τοῦ Σωκράτους φιλόσοφος καὶ ἔξοχος συγγραφεύς. — Ἀγανίκη ἡ Θεσσαλιῶτις διάσημος ἀστρονόμος, ἐκπλήξασα διὰ τῶν ἀστρονομικῶν γνώσεών της πάντας τοὺς συγχρόνους αὐτῇ ἀστρονόμους. — Λεοντιὰς διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ. Ἀρητία θυγάτηρ τοῦ Ἀριστίππου, ἱδρύσασα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός της φιλοσοφικὴν σχολήν, ἐν ᾗ ἐξεπαιδεύθησαν πολλοὶ ἔξοχοι ἄνδρες. Κλεοβουλίνα θυγάτηρ τοῦ Κλεοβούλου ἑνὸς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.

Πυθαγορικὴ σχολή. Πυθαγορίστριαι: — Θεανὼ σύζυγος τοῦ Πυθαγόρα καὶ συνεργάτις αὐτοῦ —Θεανὼ διευθύνουσα τὴν Πυθαγορικὴν σχολὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πυθαγόρα.—Τρεῖς ἐπιστολαὶ τῆς Θεανοῦς: ἀ. περὶ ἀνατροφῆς τῶν παίδων. β'. κατὰ τῆς ζηλοτυπίας τῆς γυναικός. γ'. περὶ τῆς πρὸς τὰς θεραπαινίδας συμπεριφορᾶς.—Δαμὼ· θυγάτηρ τῆς Θεανοῦς, ἡ πρώτη ἑρμηνεύσασα καὶ σχολιάσασα τὸν Ὅμηρον.—Μυῖα. Ἀριγνώτη συγγραφεὺς πρωτοτύπου ἔργου περὶ τῆς λατρείας τῆς Δήμητρας.—Περικτιώνη μαθήτρια τοῦ Πυθαγόρα, ἔξοχος φιλόσοφος.—Συγγράμματα αὐτῆς: Περὶ σωφροσύνης.—Περὶ τῆς ἁρμονίας παρὰ τῇ γυναικί.—Σύνταγμα ἀποσπάσματα τῶν συγγραμμάτων τούτων.—Φιντὶς θυγάτηρ τοῦ Καλλικράτους καὶ μαθήτρια τοῦ Πυθαγόρα.—Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἔργου αὐτῆς «περὶ τῆς παρὰ τῇ γυναικὶ ἁγνότητος» Ὑπατία, θυγάτηρ τοῦ φιλοσόφου Θέονος διάσημος ἐπὶ ταῖς φιλοσοφικαῖς καὶ φιλολογικαῖς αὐτῆς μελέταις καὶ διδάσκαλος τῆς φιλοσοφίας τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπισκόπου Συνεσίου. Ρητορικὸς θρίαμβος αὐτῆς. Βιογραφία αὐτῆς· μαρτυρικὸς θάνατος.—Ἀθηναὶς διαπρέψασα εἰς τὰς φυσικὰς καὶ ἠθικὰς ἐπιστήμας· κόρη ἄσημος καὶ μετέπειτα σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Θεοδοσίου.—Βιογραφία αὐτῆς.—Πολιτικὴ ἐπίδρασις αὐτῆς.—Ἔξορία καὶ θάνατος αὐτῆς.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Κείμενον καὶ ἑρμηνεία τῶν εὐαγγελίων. Ὑπὸ τοῦ κ.Ι. Ε. Μεσολωρᾶ ἐξεδόθη Κείμενον καὶ Πρακτικὴ ἑρμηνεία τῶν ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἐν τοῖς Ναοῖς ἀναγινωσκομένων Εὐαγγελίων. Καὶ προορίζει μὲν ὁ συγγραφεὺς τὸ ἔργον του διὰ μαθητρίας καὶ μαθητὰς μὴ κατανοοῦντας τὸ ἐν ἀρχαίᾳ γλώσσῃ κείμενον, ἡμεῖς ὅμως νομίζομεν ὅτι δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐφόδιον διὰ πάντα ἱερέα στερούμενον ποιᾶς τινος ἀναπτύξεως. Τιμὴ αὐτοῦ 1 δρ. καὶ 40 λεπὰ Χαρτοδεμένον 1,70.

Τραγουδάκια γιὰ παιδιά. Ὑπὸ τοῦ ἐν Βομβάῃ ἀποκατεστημένου, καὶ κατ' αὐτὰς ἐν τῇ πόλει ἡμῶν παρεπιδημοῦντος

ΕΝΕΔΡΑ

Ἡ Ἀναβολὴ

Μετὰ ἐννέα ἡμέρας φρικώδους ἀγωνίας διὰ τὸν δύστυχῆ κατάδικον, ἀκτὶς ἐλπίδος καὶ ἀνακουφίσεως παρέσχεν αὐτῷ ἐπιστολή τις, ἣν ἔλβαε παρὰ τῆς θυγατρός του Λουκιανῆς: *Θάρρος πάτερ μου, γράφει ἡ καλὴ κόρη· θάρρος κ' ἐλπίδα! ἐργάζομαι νὰ σώσω ὄχι μόνον τὴν ζωήν σου, ἀλλὰ καὶ τὴν τιμήν σου.*

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην καταφιλεῖ ὁ δυστυχὴς μυριάκις μετὰ στοργῆς. Ἀνακτᾷ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐλπίδα του! ναί! θὰ σωθῇ, ἀφοῦ ἡ περιλημένη κόρη του ἐργάζεται διὰ τὴν σωτηρίαν του.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ δυστυχὴς ἐκοιμήθη ἡσυχώτερον, εἶδεν ὄνειρα τερπνά· τὴν οἰκογένειάν του, τὸν οἰκίσκον, τὸν κῆπόν του, ὃν ἐκαλλιέργει. Τέλος εὑρίσκεται πλησίον καλῆς συζύγου, φιλοστόργων τέκνων· τὸν ἐναγκαλίζονται, τὸν ἀγαποῦσι, τὸν θωπεύουσι, εἶναι εὐτυχεῖς διότι ἀπηλλάγη τῆς φοβερᾶς κατηγορίας. Καὶ ἀνέπνεεν ἤδη ἐλευθέρως τὸν ὡραῖον τῆς ἐξοχῆς ἀέρα καὶ ἠσθάνετο τὴν ψυχήν του ἀναζωογουμένην, τὴν καρδίαν του εὔθυμον καὶ ἐγέλα καὶ ἐτραγῴδει, διότι τέλος ἦτο ἐλεύθερος. Κ' ἐν τούτοις πάντα ταῦτα ἦσαν ὄνειρον, διότι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἐκοιμᾶτο ἐντὸς τεσσάρων ὑγρῶν καὶ σκοτεινῶν τῆς φυλακῆς τοίχων.

Ὁ ὕπνος του δὲ ἦ μᾶλλον τὸ ὡραῖον ὄνειρόν του διεκόπη ὑπὸ μυστηριώδους φωνῆς, ἥτις ἐφαίνετο καλοῦσα αὐτὸν διὰ τοῦ ὀνόματός του. «Σήκω, σήκω, Δοριάτ. . . . .

Ἀφήσατέ με, παιδιά μου, νὰ κοιμηθῶ ὀλίγον ἀκόμη, ἐψιθύρισεν ἡμικοιμώμενος καὶ νομίζων πάντοτε ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὸν οἰκόν του.

Ἀλλὰ λέξεις τρομεραὶ ἀντηχοῦσιν αἴφνης εἰς τὰ ὦτά του: Ἔλα, Δοριάτ, θάρρος! Ἡ αἴτησίς σου ἀπερρίφθη· ἡ τελευταία ὥρα ἐπέστη, πρέπει νὰ σηκωθῆς, φίλε μου, θάρρος! Ὁ δυστυχὴς ἐξυπνᾷ, ἐγείρεται, ἀνακάθηται ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ἀντὶ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του, ἅτινα προσεδόκα νὰ ἴδῃ περὶ αὐτόν, ἀντὶ τῶν γελαστῶν καὶ ἀγαπητῶν ἐκείνων προσώπων, τέσσαρες ἄνδρες μὲ φυσιογνωμίαν πένθιμον καὶ εἷς ἱερεὺς περικυκλοῦσιν αὐτὸν καὶ προσπαθοῦσι νὰ τῷ ἐξηγήσωσι τὸ αἴτιον τῆς αὐτόσε παρουσίας των.

Ἀλλά, Θεέ μου! λέγει ὁ δυστυχής, ὄνειρον λοιπὸν ἦτο! καὶ δὲν εἶμαι ἐλεύθερος πλησίον τῶν τέκνων μου!

Ὁ αὐτοκράτωρ σοὶ ἀποποιεῖται τὴν χάριν, εἶπεν αὐτῷ ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν. Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου σου ἐπέστη!

Θὰ ἀποθάνω λοιπόν! θὰ ἀποθάνω!! ἡ λαιμητόμος!....

Θάρρος, τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἱερεὺς ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν μετὰ δακρύων.

ὁμογενοῦς κ. Ἀλεξάνδρου Πάλλη ἐδημοσιεύθησαν εἰς γλῶσσαν δημώδη ὡραιότατα καὶ διδακτικὰ τραγουδάκια, ἅτινα ὁ συγγραφεὺς ἀφιεροῖ εἰς ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα διὰ τῶν ἑξῆς χαριεστάτων λόγων «Τοὺς λίγους αὐτοὺς στίχους, τοὺς ἔγραψα σ' τὴν ἀρχὴ γιὰ τὰ παιδιά μου, τοὺς δημοσιέβω ὅμως μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς μποροῦν ἴσως νὰ χρησιμέψουν καὶ σ' ἄλλα Ἑλληνόπουλα. Ἐκ τῶν ὀλίγων αὐτῶν λέξεων ἐννοεῖται μὲ πόσην καρδιὰ ἐγράφησαν τὰ τραγουδάκια τοῦ κ. Πάλλη, τοῦ θιασώτου καὶ θερμοῦ ὀπαδοῦ τοῦ κ. Ψυχάρη.

Τὰ Νέα Φάρμακα. Ἐξεδόθη καὶ ὁ 5ος ἀρ. τοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Λ. Δ. Χρήστοβιτς ἐκδιδομένου περιοδικοῦ «Τὰ Νέα Φάρμακα» μετὰ πολλῶν καὶ πρακτικωτάτων συνταγῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Π. Φ. Σαράντα Ἐκκλησιαῖς. Ἡμερολόγια 25 ἀπεστάλησαν συστημένα. Συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Σώματα ἀπεστάλησαν. Μυρίας εὐχαριστίας· γράφομεν.— Κον Δ. Α. Ρόδον. Νέαι ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἀποστολὴν καθυστερουμένων· ταινίαι ἐκτυποῦνται· γράφομεν.— Καν Α. Κ. Μ. Ξάνθην. Χρήματα ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν. Τὰ ἐκθέματα ἐπεστράφησαν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου. Εἰκόνας διαδόχου καὶ μνηστῆς του ἀποστέλλομεν εὐχαρίστως. Ἔχετε ἀπόδειξιν παραλαβῆς τοῦ ἐκθέματός σας ; ἐὰν ναί, ἀποστείλατέ την πρὸς ἡμᾶς.—Κον Κ.Τσ.Βραΐλαν. Ἀντιφάσκετε πρὸς τὰ λεγόμενά σας. Ἐὰν ἔθεωρεῖτε εὐτυχίαν τὸ νὰ εἶσθε δεσποινίς, δὲν θὰ ἀπηλπίζεσθε τόσον διὰ τὴν λανθασμένην ἐκτύπωσιν τῆς ταινίας σας. Τὰς περὶ Παρθεναγωγείων ἐν Ρουμανίᾳ σημειώσεις θέλομεν δεχθῆ μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως.— Καν Σ. Μ. Κ)πολιν. Σεῖς εὑρίσκετε τὰς ἡμέρας μεγάλας καὶ θέλετε νὰ συντέμνητε αὐτὰς διὰ διώρου ὕπνου. Δὲν ὑποθέτομεν νὰ βλάπτῃ· ἄλλως τε ἡμεῖς εὑρίσκουσαι αὐτὰς πάντοτε μικρὰς διὰ τὴν ἐργασίαν μας, δὲν ἔχομεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίζωμεν τὰς συνεπείας τοῦ ὕπνου τῆς ἡμέρας. — Κον Α. Εὐ. Βάρναν. Φορτωτικὴ ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας· γράφομεν.—Καν Θ. Β. Κ. Βουκουρέστιον. Ἀποστέλλονται. Κον Γ. Κ. Καλαφάτιον. Ἀποδείξεις ἀποστέλλονται· εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν. — Καν Ι. Ι. Ε. Λεμησσόν. Συνδρομὴ ἐλήφθη· εἰκὼν ἀποστέλλεται μετ' ἀποδείξεως.—Κον Γ. Π. Κ. Ἰθάκην. Ἐπιταγὴ πρὸς ἐξόφλησιν ἐλήφθη· γράφομεν.— Καν Οὐ. Σ. Ἀθήνας. Δὲν ἐδηλώσατε ὅτι ἐπροτιμᾶτε τὴν εἰκόνα τῆς πριγκηπίσης Σοφίας.— Καν Ι. Μ. Πάτρας. Τὸ εἰκοσάλεπτον γρ. εἰς τὴν διάθεσίν σας, διότι δὲν ἔχομεν δυστυχῶς καιρὸν νὰ γράφωμεν ἰδιαιτέρας ἐπιστολάς. Ὡραῖαι γυναῖκες θεωροῦνται αἱ τῆς Τυφλίδος, ἀλλὰ καὶ αἱ Πορτογαλλίδες. Τὸ ἐν λόγῳ Κράτος ἔχει ἱκανοὺς κατοίκους Εὐρωπαίους καὶ συνδέεται διὰ σιδηροδρομικῶν γραμμῶν. Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ ἀποτανθῆτε πρὸς τὸν καθηγητὴν τῆς Γεωγραφίας κ. Δήμητσαν ἢ πρὸς οἱονδήποτε ἄλλον γεωγράφον. — Καν Ἀγ. Μ. Σέρρας. Χρήματα καὶ ἐπιστολὴ ἐλήφθη· χαίρομεν ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἀφίξει· γράφομεν.—ΚανΕ.Β.Ἀλεξάνδρειαν. Ἐνεγράφητε τὴν συνδρομήν σας πρὸς τὸν αὐτόσε ἀντιπρόσωπόν μας, κ Ἐμ. Ὀρφανίδην ψαρμακοποιόν.—Κον Στ.Γκ Ἰωάννινα. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐμενεστάτας κρίσεις καὶ εὐγενεῖς διαθέσεις. Ἐγράψαμεν ἤδη πρὸς τὰς ἐν λόγῳ Κυρίας.— Καν Αἰ. Λ. Μαγχέστριαν. Ἐλήφθη ἀξιόλογον. —Δας Α, καὶ Κ. Β. Λιβερπούλ. Φορτωτικὴ ἐλήφθη.Σᾶς εὐχαιρστοῦμεν δι' ἐκεῖνα. Γράφομεν.—Καν Θ.Μ.Πειραιᾶ. Ἐλήφθη καλόν.Γράφω τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.—Καν Ε.Μ.Πόρον,Αἰ.Δ.Ν. Δαρδανέλια, Ν. Κ. Λιδηψόν, Εἰ. Λ. Κ)πολιν, Μ. Μ. Θεραπειά, Α. Οἰ. Πύργον. Κ. Θ. Αἴγιναν Ε. Ζ. Μ. Σπέτσας, Α. Α. Δ. Κύθηρα, Ε. Θ. Τ. Πάντερμα Κυζίκου, Δ. Ξ. Β. Μαγνησίαν, Σ. Στ. Ι. Ἀργοστόλιον, Εἰ. Κ. Ληξούριον. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν Εἰκόνες ἀποσταλήσονται.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς ἔχετε ρόδα τῆς ἀνοίξεως τὸν χειμῶνα.— Ὅταν ἀνθῶσι τὰ τελευταῖα ρόδα τῆς ἀνοίξεως, κόψατε τοιαῦτα ἐν τῷ κάλυκι, ὀλίγον πρὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀνθίσεως. Βυθίσατε πάραυτα τὸ ἄκρον τοῦ φέροντος τὸν κάλυκα μίσχου ἐντὸς κηροῦ. Ἐμπερικλείσατε μετὰ τοῦτο καλῶς τὸν κάλυκα ἐντὸς θήκης ἐκ παχέως γάρτου, ἀρκούντως εὐρείας, ὅπως μὴ τὸ ἄνθος ἐφάπτηται αὐτοῦ· σφραγίσατε τὴν θήκην ταύτην, ὅπως ὁ κάλυξ μένῃ ἑρμητικῶς κεκλεισμένος ἐν αὐτῇ, καὶ ἀναρτήσατε ἀπὸ τῆς οὐρᾶς τὰ μέλλοντα τριαντάφυλλα σας ἐντὸς θήκης ἢ ἐρμαρίου. Ὅταν κατὰ τὸν προσεχῆ Δεκέμβριον ἐπιθυμήσητε νὰ στολίσητε τὴν κόμην σας μὲ φυσικὸν καὶ μυροβόλον τῆς ἀνοίξεως ρόδον, ἀνοίγετε μετὰ προσοχῆς τὴν χαρτίνην θήκην, κόπτετε τὸ ἄκρον τοῦ μίσχου, ὅπερ εἴχετε σφραγίσει διὰ κηροῦ, καίετε ὀλίγον τὸ ἄκρον τοῦ μίσχου τούτου. Βυθίσατε μετὰ ταῦτα τὸν μίσχον τοῦ ρόδου σας ἐντὸς ποτηρίου ψυχροῦ ὕδατος καὶ μετὰ δύο ὥρας ὁ κάλυξ ἀνθεῖ καὶ ἔχετε ἐν πλήρει χειμῶνι τὸ ὡραιότερον τῆς ἀνοίξεως ρόδον.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πῶς κατασκευάζεται τὸ ξυνόγαλα (γιαοῦρτι).—Βράζετε μίαν ὀκᾶν καλοῦ γάλακτος. Λαμβάνετε ἓν κύπελλον τοῦ καφφὲ γιαουρτίου καὶ ἀφοῦ διαλύσετε αὐτὸ καλῶς μὲ ὀλίγον βρασμένον πλὴν χλιαρὸν γάλα, ἀναμιγνύετε αὐτὸ ἐντὸς τοῦ ὅλου γάλακτος, τὸ ὁποῖον ἀφήσατε προηγουμένως νὰ εἶναι χλιαρόν. Σκεπάζετε τὸ δοχεῖον σας καὶ δὲν τὸ κινεῖτε μέχρις οὗ συμπαγῆ.

Ἀλλὰ σεῖς τοὐλάχιστον, πρὸς ὃν ὡς χριστιανὸς εἶπον ὅλην τὴν ἀλήθειαν, δὲν τοῖς λέγετε ὅτι εἶμαι ἀθῶος, εἶπεν ὁ δυστυχής, κλαίων, ἐνῷ οἱ περὶ αὐτόν τῷ ἀφήρουν τὰ ἐνδύματα τῆς φυλακῆς καὶ ἐνέδυον αὐτὸν διὰ τῶν ἰδικῶν του...

Ἀφοῦ τὸν ἐνέδυσαν ἡ θύρα ἀνεῴχθη καὶ ὁ δυστυχὴς μὲ ὕφος παράφρονος ἐρωτᾷ : ποῦ μὲ ὁδηγεῖτε ;

Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀρχιφύλακος, ὅπου ἀναμένει ὁ κουρεύς, ἵνα σοὶ κήρῃ τὸν πώγωνα καὶ σὲ καλλωπίσῃ.

Ὁ δυστυχὴς σύρεται μᾶλλον ἢ περιπατεῖ. Μία μόνον ἰδέα δίδει αὐτῷ θάρρος κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην στιγμήν· εἶμαι ἀθῶος ! λέγει, εἶμαι μάρτυς ! ὁ Θεὸς θὰ μὲ ὁδηγήσῃ πλησίον του εἰς τὸν παράδεισον.

Ὁ δήμιος εἶχεν ἀφιχθῆ ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας, ἡ δὲ λαιμητόμος ἦν ἤδη ἐστημένη ἐπὶ τῆς γεφύρας Κολβέρ. Ὁ κόσμος συνωθεῖται ἤδη πυκνότατος περὶ τὴν πλατείαν τῆς φυλακῆς ὡς καὶ περὶ τὴν λαιμητόμον, ἵνα ἴδωσι τὸ φρικῶδες θέαμα τῆς καρατομήσεως ἑνὸς ἀθώου.

II

Ἡ μικρὰ κωμόπολις Γάρχη ἡ πατρὶς τοῦ ἀτυχοῦς Δοριὰτ εἶχε φιλοξενήσει εἰς τοὺς κόλπους της κατὰ τὸ 1850 γραῖαν τινα ρακένδυτον, μὲ ὀφθαλμοὺς βλοσυρούς, μὲ πρόσωπον ἐρρυτιδωμένον. Ἡ γραῖα περιεφέρετο ζητοῦσα ἐλεημοσύνην, ἀκολουθουμένη ὑπὸ δύο κορασίδων τετραετῶν περίπου, αἵτινες ὡμοίαζον καταπληκτικῶς πρὸς ἀλλήλας.

Τὰ μικρὰ αὐτῶν προσωπάκια μεθ' ὅλον τὸ ψῦχος, ὅπερ ἔδιδεν αὐταῖς ὄψιν ἰόχρουν, μεθ' ὅλην τὴν ρυπαρότητα, ἥτις κατὰ τοὺς ἐπαίτας, θεωρεῖται ἡ μεγίστη τῆς πενίας ἐκδήλωσις, μεθ' ὅλην τὴν ἀκτένιστον κόμην των ἦσαν θελκτικώτατα.

Ἐπειδὴ οἱ ἐπαῖται καταδιώκονται ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας εἰς τὰς κεντρικὰς πόλεις, ἡ γραῖα κατέφυγεν εἰς τὴν κωμόπολιν Γάρχην, ἔνθα ἐλευθέρως μετήρχετο τὸ ἐπάγγελμά της. Εἰς κατοικίαν αὐτῆς μετέβαλε καλύβην τινὰ ἀκατοίκητον καὶ σχεδὸν ἄστεγον, ἔνθα κατεσκεύασε δύο κλίνας ἐκ ξύλων καὶ ἀχύρων, τὴν μίαν δι' ἑαυτὴν καὶ τὴν ἄλλην διὰ τὰς μικράς. Αἱ εἰσπράξεις ἔβαινον καλῶς, διότι ἡ θέα τῶν δύο συμπαθῶν κορασίδων, ὑπὲρ ὧν ἡ γραῖα ἐπεκαλεῖτο συνδρομὴν ἐκίνει εἰς οἶκτον πάντα ἄνθρωπον. Ὁ οἶκτος μετεβλήθη εἰς ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν μικρῶν, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως ἤρξαντο μεριμνῶντες καὶ σχολιάζοντες τὰ κατὰ τὴν γραῖαν ἐκείνην μέγαιραν. Κατά τινα φήμην αἱ μικραὶ εἶχον ἀπαχθῆ ὑπὸ τῆς γραίας πρὸς ἐκμετάλλευσιν. Οἱ ἁπλοῖ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἠσθάνοντο ἀποστροφὴν πρὸς τὴν κιτρίνην ἐκείνην ὡς ξηρὸν δαυκίον γραῖαν, ἡ φαντασία των δὲ παρίστα αὐτὴν τρομερὰν μάγισσαν, βασανίζουσαν τὰ δυστυχῆ μικρά.

Ἡμέραν τινὰ ἠρώτησαν αὐτὴν περὶ τῶν μικρῶν κορασίδων, εἰς τὴν σαφῆ ὅμως καὶ μετ' ἐπισήμων ἐγγράφων πιστοποιηθεῖσαν ἀπάντησίν της, οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ ἀντείπῃ τι. Αἱ μικραὶ ὠνομάζοντο Λουκιανὴ καὶ Κλαυδίνη ἦσαν δίδυμοι ἀδελφαὶ καὶ ἐγγοναὶ τῆς γραίας. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ των εἶχον ἀποθάνει καὶ ἡ γραῖα ἠναγκάζετο νὰ συντηρῆται μετ' αὐτῶν διὰ τῆς ἐλεημοσύνης.

(Ἀκολουθεῖ).